

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

26 aprilie st. v.

8 maiu st. n.

Ese în fiecare duminică.

Redacțiunea în

Közép-utca nr. 395.

Nr. 17.

ANUL XXIII.

1887.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei

Cuibul iubirii.

Draga mea, din ochii tei
Au picat doue schinte
Și în sinu-mi au aprins
Pentru ei un dor nestins.
Au tot ars și dogorit,
Inima mi-au mistuit,
Făcând cuib în miezul ei....
Acum smulge-l decă vrei....
Decă vrei și decă poți
Inima din pept să-mi scoți!

Gr. H. Grandea.

Artanarisi.

— Poveste. —

A fost odată ca nici odată, că decă nu ar fi,
nici că s'ar povesti.

A fost un împărat care avea o fată și o
chiamă Artanarisi. Acest împărat, rămânând vē-
dov se căsătorii a doua oră cu o împărătesă tot
veduvă care avea și dēnsa o fată.

Fata împăratului eră frumósă cât nu se mai pōte.
eră a împărătesei urîtă pomina: din acēstă pricină
impărătesa urîa de mōrte pe Artanarisi și nu o luă pe
nicăeri. Odată ducēndu-se la nunta unui împărat
din vecinătate, o chiamă și i dīse: „Eu și cu fata
mea mē duc la nuntă, ține cheile dela palat, deschide
odăile, deretecă până ne vom întorce noi, umblă peste
tot, inse în odaia a cărei ușe se deschide cu cheia
de aur să nu calci, căci va fi rēu de tine.”

Cum plecă împărătesa, copila intristată se apucă
să-i implinēscă porunca: după ce rîndui, curățî peste
tot, se gândi la ceea ce i spusese împărătesa și rē-
sucind în mîni grămada de chei ce-i incredințase
dēnsa și dānd peste cheia de aur, se uită la ea, o
suci, o învērți, și se gândi în sine: „Dar ore de ce
m'o fi oprit împărătesa să merg în acea odaie? Fi-e
ce-o fi, eu am să mē duc, măcar de m'aș prăpădi,
că tot n'am la ce să trāesc.”

Dicēnd acesteia, Artanarisi se îndreptă în spre
partea palatului unde sciea că se găsiă acea odaie, și
fără a sta mult la chibzuiri, vēri cheia în brōscă și,
deschidēnd ușa, se pomeni în fața unui arap buzat
și urît care întinse brațele s'o cuprindă, ea se retrase
repede înapoi și el o strigă: „Artanari, Artanaris, nu
fugi, vino încōce, că eu te iubesc pe tine, nu pe îm-
părătesa.”

Artanarisi nu nemeri să fugă din naintea lui, și
să se căescă de curiositatea ce avusese.

Pe dată ce împărătesa sosi dela nuntă, se im-
băiă, se găti cu ce avea mai scump și mai frumos,
și se duse în casă la arap; el cum o vēdū, o gonī
spunēnd că nu o vrē pe dēnsa, ci vrē pe Artana-
risi. Auđind acēsta împărătesa, turbată de mānie,
chiamă pe un argat și-i porunci să ia pe fată și să
o închidă în beciul cel mai întunecos al palatului;
acolo să-i ducă și o baniță de caere și un ciur de
fuse ca să tōrcă. Argatul se supuse și făcū ceea ce
i dīsesse împărătesa. Artanarisi rămānēnd singurā în
besna rece, infipse furca în brău și cercă să tōrcă: cum
stērāi de câte-va ori, i cădū fusul din mână; ea se
plecă jos să-l caute, dar dibuind dete peste o stană
de pētră, o ridică, și sub dēnsa vēdū licāriind o lu-
mină și o scară scoborită în adāncime. Fata se dete
pe câte-va trepte ale scārei, și începū a se scobori
repede spre acea lumină.

Ajungēnd la capētul cel alt al scārei, se pomeni
intr'un fel de bordeiu; lângă vatră sta un bētrān și
dormitā.

El, pe dată ce simți pașii fetei, se deșteptă și
dīse: „Bine ai venit, fată mare.”

— Bine te-am găsit, moșicule, respuse Artanarisi.

— Da ce vēnt te-a aruncat p'aici, fată? întrebă
unchiașul.

— Ecă, imi căutam fusul, bētrāne, și am ridicat o
pētră pe întuneric, care m'a adus la lumină aicea.

— Bine ai făcut, fată, că ai venit să-mi mai
ții mie de urît; dar ție fōme?

— Da, mi-e fōme, moșicule, respuse fata cam
sfiitā.

— Decă ție fōme, na cheile astea, du-te de des-
chide dulapul āla care-l veđi colea în zid și mānāncă
ce vei găsi intr'ensul.

Fata se duse, inse în dulap erau numai șerpi și
bālauri, eră bētrānul eră Dđeu care voiă să incerce
bunătatea Artanarisei.

— Ai māncat, fata mea, o întrebă dēnsul când
se întorse și i dete cheile.

— Da, tată, am māncat, îți fōrte mulțānesc!

— Acum stai jos de caută-mi în cap și are să
trēcă pe lângă noi fel de fel de ape galbene, negre,
roșii, albastre; tū me vei deșteptă inse când va trece
pe lângă noi o apă albă.

Peste puțin, fată cu multă blāndețe deșteptă pe
bētrān spunēndu-i că trece apa cea albă.

— Ce-ai găsit în capul meu? întrebă unchiașul.

— Aur și mārgăritar, respuse Artanarisi.

— Sporul și berechetul să se țină după tine când vei umblă, și aur și mărgăritar să-ți curgă din gură când vei vorbi.

Muiă apoi Ddeu de trei ori în apa cea albă pe Artanarisi și o scose cu mult mai frumoasă de precum fusese. După acesta i spuse să se întorcă îndărăt de unde venise. — Când ajunsese în beciul ei, singură ea se minună de mândrețea care era intrînsul. Lumină peste tot, pat, haine, scule, caerile torse; într'un cuvânt mai frumos decât palatul era acuma locuința ei. Impărătesa mână într'o țî să vedă decă a murit Artanarisi.

Argatul cum vedu atata lumină și atata frumusețe, nu nimeri să se ducă să spună împărătesei; ea însăși veni și vedend pe Artanarisi atata de frumoasă și că de câte ori vorbiă, i curgea din gură aur și mărgăritar. o scose numai decât afară din beciu și trimise de aduse pe fata ei, nădăduind că se va face și ea frumoasă ca Artanarisi. I dete și ei un ciur de fuse și o baniță de caere, precum i dase și celeilalte, apoi închise ușa și se depărtă.

Cum remase singură fata împărătesei, începă a plânge, a blăstema și a svârli fusele în toate părțile. Se împedecă și densa de stana de petra de care se împedecase Artanarisi și vedend scara se scobori jos și nici una nici alta, stătu la foc lângă vatră.

— Bine ai venit la noi, fată mare, i duse Ddeu.

— Ia lasă-mă și tu în pace! respunse ea.

— Dar ce vânt te aduse pe la noi, fata mea?

— Ce-ți pasă ție ce vânt m'a adus?

— Ți-e fōme fată? întrebă moșul.

— Dar cum dracu să nu-mi fie fōme, decă nu am mâncat de aseră.

— Ține cheile astea și du-te de mânâncă ceva din dulapul ăla.

Fata împărătesei luă cheile și ducend-se la dulapul la care se dusesse Artanarisi și dând peste sumedenie de lighione, se întorse erăș bombănind lângă vatră și asvrli cheile în fața bătrânului.

— Ai mâncat, fată? o întrebă el liniștit.

— Dar ce, poftesci să mânânc șerpi și bălauri?

— Caută-mi nițel în cap și când vei vedé, că trece pe lângă noi o apă neagră, să mă scoli, adaogă unchiașul punend capul în pōla fetei.

Cu chiu cu vai ea se supuse la ceea ce-i cerea acesta și peste puțin îl deșteptă dicend-i: — Scōlă, mă moșule, că trece apa aia neagră.

— Ce-ai găsit în capul meu? o întrebă și pe ea Ddeu, ca s'o incerce.

— Ia, ce se găsesc, vermi.

— Șerpi și bălauri să se țină după tine când vei umblă, și vermi să-ți iēsă din gură când vei vorbi.

Apoi muindu-o în apă, o scose mult mai urită după cum fusese și în urmă i duse să se întorcă îndărăt de unde venise.

Nu trecu mult și împărătesa trimese pe argat să vedă ce face fică-sa, și porunci s'o scōtă în grabă d'acolo decă i s'o fi urit.

Când o vedu împărătesa așă de urită și așă de scărbōsă, nu mai putu de necaz și hotărî să omōre cu ori ce preț pe Artanarisi.

La curtea împăratului trăia un argat bătrân și credincios care crescuse pe Artanarisi. Impărătesa fără să scie de una ca asta, îl chemă și i porunci să ia fata, s'o ducă într'o pădure mare, s'o omōre și ca să se incredințeze, să-i aducă inima și degetul ei cel mic cu inelul. Argatul plecă dinpreună cu Artanarisi, inse i fu milă s'o omōre, ca pe una ce o crescuse pe brațele lui; cumpără deci o ōe, o tăia și-i luă inima; cât pentru degetul cu inelul, el nu avu ce face; îl tăia cu părere de rău și după ce-și luă diua bună dela fată, plecă să ducă odōrele stăpānei sale.

După ce Artanarisi remase singură în pădure, merse ce merse și dete peste un bordeiu. Acolo sta popa care tocă în cer. Cum ajunsese fata, căută de roști de mēsă, aduse apă, mătură, apoi se ascunse după ușe. Cum sosi popa și vedu toate lucrurile aședate și mēsa pusă, duse: „Dōmne, cine mi-a făcut mie acest bine? De o fi bătrână, să-mi fie ca o mumă; de o fi tinēră, să-mi fie ca o soră; de o fi mai mică să-mi fie ca o fiică.“ — Duse astfel de trei ori și vedend că nu s'arată nimeni s'ascunse după bordeiu și păzi.

După ce fata sfērși de deretecac, luă donițele și plecă s'aducă apă, preotul i eși înainte, o opri și o binecuvēntă: „Să-mi fii ca o fiică!“

Impărătesa vedend inima și degetul cu inelul, se incredință, că a scăpat de Artanarisi și se duse erăș la arap care, cum o vedu, o luă la gōnă spundu-i: „Fugi, fugi că nu te vrēu pe tine; vrēu pe Artanarisi!“ Ea i spuse că a omōrit-o. Inse arapul care era nesdrăvan de ghicia toate gândurile omului, spuse împărătesei tot cea ce scim despre Artanarisi.

Auđind acestea, împărătesa se pregăti de plecare, hotărîtă să găsescă pe Artanarisi și d'astădată s'o omōre ea, cu or ce preț. Ajungend în pădure, nu-i fuse cu greu să dea peste bordeiu și să găsescă pe fata, care fiind de felul ei blândă milōsă, găsdu la densa pe împărătesa. Acesta o linguși, o căi că s'a depărtat de casa părintescă și-i spuse ca s'o ierte că nu a putut să-i aducă altceva decât un inel. Fata îl luă; inse cum îl puse în deget fū și mōrtă. căci era otrăvit. Când sosi popa, nu mai sciea ce să facă de ciudă și de intristare; nu se îndură să se despărțescă de Artanarisi. După ce o ținū trei țile și o plânse, i făcū un lēgān de mătāsă și o atēră de doi copaci cari erau mai frumoși în fața bordeiului seu:

«Plōia de-o plouă, mi-te-o spēlă.

Vēntul de-o bătea, mi-te-o legānă.»

Intr'una din țile, un împărat trecend p'acolo la vēnētōre, auđi cānii lui lătrānd; trimise un om să vedă ce s'a întēplat, dar remase acolo; mai trimese altul, remase și acela, și unul câte unul până când plecă totă suita lui; apoi merse și el în partea aceea, ne putend pricepe ce insēmă această. Când vedu atata frumusețe, rēmase incremenit și deși era logodit, dar fāgădui jumētate din împărăția lui, acelu care va puté să cobōre pe Artanarisi jos din copaci fără să atingă nimic din frumusețea ei. Se puseră toți supuși, scōseră arborii din rădăcină și lăcură voia împăratului, care lāsă la o parte și vēnātōre și tot și plecă acasă cu fata ca să o arāte mame-sei, și să-i spună că de acum înainte această era soția lui; ea începū să-l dojenescă, să-i spună că cum o să ia el o mōrtă, că se face de rușine; în sfērșit căută de-l induplecă să-i facă un sicriu de aur și s'o ducă la o biserică. Înainte d'a se despărți, el zări în degetul ei inelul și voi să-l aibă dela densa ca amintire. Cum îl trase din deget, Artanarisi se deșteptă și grăi: „Mult și greu somn dormit-am eu, fraților!“ Impăratul întēlegend, aruncă inelul și luāndu-o în brațe, merse de arātă mame-sei pe Artanarisi și se cāsători cu ea. Impărătesa, cum sosi acasă, se duse la arap. Inse pe dată ce o zări, prin deschidētura ușei, începū iēr a o gonī, cerend pe Artanarisi. „Tu să trāești, i duse ea, că pe Artanarisi am omōrit-o eu, cu mână mea; de astă dată sūnt sigură că am scăpat de densa.“

Arapul inse nāsdrăvan, ēr i spuse unde se găsiă Artanarisi; i povestī cum o gāsise, cum o luase, cum o scāpase împăratul dela mōrte scōtend-i inelul otrăvit din deget și, în cele din urmă, o luase de soție și avea chiar și un băețel de moștenitor.

Auđind împărătesa, se infuriă într'atāt, încāt fără să mai stea la chibzuirī, plecă. Și mergend din împărăție în împărăție ajunse până la Artanarisi, pe care

incepă a o sărută și a o mângăia, de ai fi gândit ce dragoste mare avea pentru dânsa. După ce stete câtva, dîse Artanarisei să stea să-i caute în cap, că așa trebuie să facă împărătesele după ce se mărită și au copii. Cum puse sormană capul pe genunchii zgripturătoarei; aceasta i vîri în creștet un ac otrăvit și Artanarisi nu muri d'astă dată, dar se prefăcu într'o păsărică și sbură afară pe o ferestă care s'afli deschisă.

Împăratul, soțul Artanarisei, intrând în casă, cunoscă îndată că acea nu e soția lui, înse mamă-sa, neștiind nici dânsa ce se întemplantase, căută să facă pe fiu-seu să credă că aceea eră Artanarisi, că așa, se schimbă femeile, că o să se îndrepteze și câte și mai câte, înse împăratul intristat șede pe gânduri.

Din acea zi, în toate diminețile venia o păsărică în grădina împăratului și stînd pe câte un pom dîcea :

— Bună dimineța, grădinar.

— Bună dimineța, păsărică.

— Muma împăratului, sócra mea, dórme?

— Dórme, păsărică.

— Să dórme somn dulce și mai dulce. Dar împăratul, soțul meu dórme?

— Dórme, răspundea grădinarul.

— Să dórme somn dulce și mai dulce. Dar feciorul împăratului: copilașul meu, dórme?

— Dórme, păsărică.

— Să dórme somn dulce și mai dulce. Dar blăstēmata de împărătesă, mama mea vitregă, dórme?

— Dórme.

— Să dórme somn dulce și mai dulce, de unde s'o culcă, să nu se mai ridice."

Dîcea păsărică și cum sbură, pomul se uscă, așa că într'o zi când veni împăratul și vîdă tótă grădina pălită, începă să infruntă pe grădinar: înse el povesti împăratului cum venia în tóte diminețele o păsărică și dîcea cele ce povestii, și cum după ce plecá dânsa pomul se uscă. Împăratul la început nu creșu, înse grădinarul îndrăsní să-l róge să asculte și dânsul într'o dimineța și să se incredințeze. Așa și făcu, și aușind cele ce dîcea păsărică, spuse grădinarului să facă tot ce i va sta prin putință și să i-o prindă, căci de nu, unde-i stă capul, i vor sta picioarele. Grădinarul făcu un laț de pîr de căprioară și prîndînd păsărică în dimineța viitoare, o duse împăratului. El se bucură fórte mult, căci păsărică eră frumósă și blândă.

Împărătesă, cum o vîdă, cunoscă că acea păsărică eră Artanarisi și voind să o omóre și d'astă dată, se prefăcu că e bolnavă și că de nu va mîncá un artau din această păsărică, ea e sigură că va muri. Împărătesă, mama împăratului, vîdînd pe noru-sa cum plîngea și se vîitá, dîse și dânsa fiu-seu să tae păsărică, că dór nu ține el mai mult la o păsărică decât la soția lui. Împăratul spuse că póte muri de o mie de ori, că el tot nu o va tăia.

Aușind această, împărătesă infipse o undrea în capul copilului și dimpreună cu el începă a țipá și a se tîngui. Împăratul înțelegînd, că și viața fiu-seu eră în pericol, hotărî să chieame bucătarul și să-i dea păsărică; mai înainte de a-i pune cuțitul la beregatá, el voi să o mîngăe încă odată. Pe când o neteșia pe cap, el dete peste o hubuliță: rupîndu-i cógia, vîdă gămălia unui ac și trîgîndu-l afară, Artanarisi se făcu la loc și dîse: „Puneți mîna de scóteți și undreua din capul copilului meu, scăpați-l pe el, cum m'ati scăpat și pe mine!"

Împăratul remase înmărmurit când vîdă pe Artanarisi, și nu șicia ce să credă; atunci ea i povesti cu deamănuntul tóte neajunsurile ce-i făcuse mamă-sa vitregă, și apoi merse de-și luá copilașul în brațe.

Împăratul, aușind tóte acestea, hotărî ca pedépsă,

să lege pe zgripturóica de împărătesă pe doi cai ne-invêțați, unul din munte și altul din baltă și să le dea drumul în lume; ceea ce și făcu. Căi despícară în doué pe mama cea vitregă și Artanarisi, fiind d'acum înainte sigură că a scăpat de dânsa, trăi fericită, și o fi mai trăind și astăzi, decă nu-o fi murit.

S. Gârbea.

Lament.

Păsărele mitutele,
Voi ce dorul alungați
Și în cuib pe rămurele
Doine line legănați:
Alinați-mi voi și mie
Un moment de veselie;
Ca și inimioara mea
Să se póta mîngăia.

Voi iubite floricele
De pe plaiul inverșit,
Ce prin scumpe lăcrimele
Știngeți ori ce simț cumplit;
Lăcrimați și pentru mine
Prin grădini și prin coline;
Ca și sufletelul meu
Să se vindece mereu!

Êr voi blânde rîurele,
Ce 'n amurguri și 'ntre țori.
Ingănați dulci viersorele
Prin zefirii plîngători;
Duceți și din a mea cale
A vieții multă jale;
Duceți dorul meu nespus
Și-mi aduceți ce s'a dus!...

P. I. Brădescu.

Din tainele iubirii.

— Comedie cu cîntece în 3 acte.* —

Persónele:

Andrei Danescu.

Petru Verșcanu.

Spătarul Sim'voc.

Cuconul Jumulea, moșier.

Duduca Maghița.

Dochița, țerancă.

C. C. Marghióla, mătúșa Maghiței.

Actul I se petrece în casa Duducăi Maghița din Iași; actul al II și al III în satul Porumbenilor.

ACTUL I.

O odaie de mahala, binișor mobilată. În fund o ferestă la stînga și o ușă la dreapta. Un dulăpaș între ferestă și ușă din fund. O mésză mică la stînga. Un scaun numai. La planul I la stînga o vatră mare. Alătura, în parte un geam ce se deschide pentru a se puté vedé în camera alătura.

Scena I.

Andrei (singur).

(Intră repede pe ușă din dreapta). Êrtă-me ducă, decă am îndrăsnit să intru fără să-mi cer voe... (opriindu-se și privind în giuru-i). Êca! nu-i aici! nu-i nimene! Și totuș mai adiniorea am vîdut-o la ferestă!... A eșit póte pe când căutam să-mi fac fri-

*) Preluerată după Jules Janin și alții.

zura! De sigur că trebuie să fie alături, în dughiana mătuși-sa! Cu atât mai bine, căci într'adevăr me mir cum am avut așa îndrăsnelă. Să vorbesc de amorul meu unei femei pentru întâiaș-dată! ce să-i ție? cum s'o încep! prin ce cuvinte măestre s'o fac să-mi primescă curtea.... Eu, fără altă poziție decât un post de scriitor de curte.... La curtea de apel, voi să ție! (Intornându-se). Ai! Mi se pare că vine. Ah! mor de frică! De sigur că voi fi silit să-i vorbesc.... Decăș pute să fug, fără să me vedă.... am să cerc. (Se pune după ușă).

Scena II.

Maghița. Andrei.

Maghița. (Intră cu o luminare în mână, plângând și fără să vedă pe Andrei). Da, mătușică, am să te ascult! Nopțe bună! (Intrând, închide ușa, și plânge mereu). O Dómne! Dómne! cât is de nenorocită!

Andrei (aparte). Plânge?! Atunci nu me mai duc.... prind la curaj!...

Maghița. Ce-i? ce s'aude! (Vedând pe Andrei, stând în colțul ușei). O Dómne! Ce cauți aici, domnule? Pentru ce ai intrat în odaia mea?

Andrei (bâlbâind). Pentru ce lași și d-ta ușa deschisă?

Maghița. Și pentru ce s'o închid! N'am nimica în casă ca să me tem de furat.

Andrei (cu frică). Inse când ești d-ta aici, tot este ceva....

Maghița. Plécă dle! și cât mai curând..

Andrei. Ba eu rămân!

Maghița. Dar eu nu vreau!

Andrei Dăducă! (impreunându-și mâinile). Dă-mi voe să nu te ascult!

Maghița. Dar în sfârșit, dle ce poștești? Ce cauți aicea la mine?

Andrei. Ce poftesc? ce caut? (aparte). Cu atâta mai bine. am să i-o spun pe față!

Maghița. Spune dle, vorbesce, — ce voești?

Andrei. Să vorbesc, ce voesc? ascultă dăducuță:

Iubesc.

Iubesc.

Și pentru tine-aș da sufletul meu!

Iubesc.

Iubesc.

Și după tine, ție, ard în foc eu!

Iubesc.

Iubesc.

Și inima-mi sunt gata să-mi jertfesc,

Pentru un suris din ochiu-ți ângeresc!

Maghița. Dar eu nu te iubesc de fel, dle!

Andrei. Nu face nimica, mai târziu, sper, du-due Maghița, după cum mi-s'a întemplat și mie... până acum n'am iubit nici odată în viața mea, dar de când te-am văzut....

Maghița. Unde?

Andrei. Colo de pe terésta mea, pe cealaltă parte a uliței! Dumnéta dăduie nu m'ai observat?

Maghița. (repede). Nici de cum!

Andrei (aparte). Ce mincinósă! (Tare și repede). Și eu nu trece o singură ție, ca să nu te privesc necontentit, cu amor.... séra mai ales, séra te ved, printre perdele, cum îți desculți papuceii își mititeluți, și-ți deschiți corsetul ist...

Maghița (sever). Dle, altădată am să-mi închid mai bine perdelele... Dar cu toate acestea nu te cunosc cine ești.

Andrei. Eu nu sunt nimica... acum, dar viitorul este al meu!... al améndurora... am două-deci de franci în buzunar. (Ii sună).

Maghița. Atâția bani!

Andrei. Da, atâția; astăzi e sfârșitul lunei... Moșul

și epitropul meu mi-au numérat: ție! ție! ție! două-deci de francușori pentru cheltueile mele... și sunt bogat....

Maghița. Ha! ha! ha! Ce caraghios e cu bogăția lui!

Andrei. O! cu atâția bani și cu atâta amor cât am eu, cine nu ar fi bogat? vr'un nenorocit de milionar pôte... și ție! ție! ție!.... Cu banii ăștia ai pute să fugi cu mine, dăduie Maghița, din acest oraș uricios. Ecă cu ce ne putem primblá la aer curat, — să respirám parfumul câmpiilor și să fim fericiți, dîcându-ne de mii de ori pe toate tonurile, și în toate minutele..

Iubesc.

Iubesc.

Și pentru tine-aș da sufletul meu!

Iubesc, etc.

Maghița. (Intrerupându-l). Destul! destul! Taci! iubește-me decă-ți place, dar nu strigá!

Andrei. (Declamând).

„A iubi e fericirea și de-aceea eu aice

„Că iubesc cu'nflăcărare, în continuu tot voi ție!“

Maghița. Poftim! face și versuri la mine în casă!.. nu mai lipsiá decât asta! Du-te, plécă, e târziu. și mătușa me oprește de a sta noptea cu lumina în casă; înțelegi?

Andrei. Are dreptate, mătușica, suflă în luminare dar!

Maghița. Auđi vorbă! n'ai să sférșești odată! Du-te, îți ție! trebuie să mánânc, că mi-i fómne!

Andrei. Poștește-me și pe mine la mesă.

Maghița. Nu cumva! Nu știu eu cum mánâncă sgáriitori de pe la tribunale; — nu mai rămâne nici lustrul dela farfurie....

Andrei. Atunci am să te privesc numai, și am să uit de fómne.

Maghița. Nu se pôte, n'am decât un scaun!

Andrei. Putem să ședem améndoi pe densusul, decă ne-om mai strînge....

Maghița. Eu nu voi să me strîng, — și nopțe-bună....

Andrei. Și când ai să me iubești, dăduie Maghița?

Maghița. Nici odată, pentru că eu sunt cuminte!

Andrei. Și eu sunt, — din fatalitate!

Maghița. Eu is o fatá cinstită!

Andrei. Și eu, vai, de asemenea! adică nu pré... dar aproape.

Maghița. Ai să pleci odată, în sfârșit, ori chem pe mătușica!

Andrei. Nu chemá, că plec! Adio! adio! dăduie Maghița! (Se duce spre ușă și dispăre un moment.)

Maghița. În sfârșit, bine că s'a dus!

Andrei. (Reintrând). Cu toate aceste, un singur cuvânt....

Maghița. Âncă... lasă că-ți cunosc eu cuvântul...

Andrei. Apoi să veđi că nu-i acela, și-i altul! pentru ce plângeai mai adiniórea când ai intrat?

Maghița. Și ce-ți pasá?

Andrei. Me rog matalé, spune — pentru ce plângeai?

Maghița. Pentru că mătușa m'a ocărit, — cum me ocărășce în totdeuna.

Andrei. Adevérat!? Sěrmána mititicá.

Maghița. Și astá sérá, ca să mă necășescă și mai tare, mi-o spus că mi-o găsit un pețitor nou...

Andrei. Cum? Va să țiecă, că-ți cautá pețitori? ha!....

Maghița. Mereu! Și cu toate că-mi făgăduesce marea cu sarea, eu nu vréu s'o ascult....

Andrei. Și faci tare bine! fórté bine!...

Maghița. Imi fac ideie despre pețitorul acesta după cum am văđut și pe ceialaltí; Spătarul Siminoc!

PRIMĂVERA.

Andrei. El! Ghiujul cel dela 48?

Maghița. Și cuconul Jumulea moșierul!

Andrei. Va să zică toți pețitorii matala, du-
duie, is juncani din vécul trecut?

Maghița. Dar i-am refusat pe toți, și pentru asta
m'a ocărit așa de tare, ... pentru asta plângeam, și
ecă, mi se pare că tot plâng și acum ..

Andrei. Liniștește-te! să nu primești pe nici
unul... Alege-me mai bine pe mine, iubește-me numai
pe mine...

Maghița. Baiu!

Andrei. Eu prețuesc mai mult de-cât spă-
tarul....

Maghița. Se pôte.

Andrei. Mai mult de-cât moșierul cel gârbov!...

Maghița. Se înțelege, dar....

Andrei. Ce?

Maghița. Nu-i nimica!

Andrei. Va să zică, nu iubești pe nimene?

Maghița. (aparte) Oh! numai inima mea șcie!

Andrei. Rspunde!

Maghița. Nu, domnule, nu iubesc pe nimeni! și
nici pe dta nu te iubesc mai mult decât pe vr'un
altul!...

Andrei. Totuș...?

Maghița. Totuș... Dcă nu vrei să chem pe
mătușa, veți-ti de drum! (I arată ușa.)

Andrei. Să plec fără nici o speranță!

Maghița. Fără.

Andrei. Fără o guriță?

Maghița. N'am poftă de guriți!

Andrei. Dar eu am! (O sărută.)

Maghița. Dle, să nu mai dai ochi cu mine! Că...

Andrei. Puțin, imi pasă: — la revedere, puiculițo
— cât de curând la revedere!

Maghița. Am să-ți isbesc ușa in nas!

Andrei. Am să intru pe ferestă! Adio duduie
Maghița! Sluga plecată, și nu uită că inima mea va
fi totdeauna la... (ese.)

(Va urmă.)

N. A. Bogdan.

Misiunea științelor naturale in epoca noastră.

In Geneva s'a celebrat anul trecut a 69-a reu-
niune a societății științelor naturale. Diferite jurnale
au dat relațiuni istorice interesante, despre fundațiunea
acestei din urmă, despre lucrările sale și despre sesi-
unile anterioare reunite in Geneva acum treispre-
dece ani.

Eu voiu trată cestiunea din un alt punct de ve-
dere, voiu căută a arată care este rolul științelor na-
turale in epoca de astăzi.

Mi se pare, că cestiunea mea este mult mai gi-
gantică: întei prin natura sa, și in urmă, că ea se
respândește intr'un cerc mult mai intins, și prin ur-
mare este mai grea, de acea am nevoie de indulgența
diale amabile cetitor, odată acordată, timid voi incepe.

Cred că in epoca actuală știintele naturale sânt
chemate a implini o misiune cu totul specială. Epoca
in care trăim, nu o putem tăgădui, este epoca știin-
țelor. Nici odată n'a ocupat un loc mai mare și nici
odată de secole, dela renașcerea literilor, umanitatea
n'a fost obiectul unei mișcări intelectuale așa de im-
portantă. La al 15 și al 16 lea secol erau literale,
eră deșteptarea studiilor clasice, care atrăgea spiritele.
Astăzi sânt științele care absorb gândirea. S'a operat
o mare evoluțiune care la rândul seu imprimă spiri-
tului modern o față cu totul particulară. S'a recu-
noscut in fine, că pe tărul de observațiune și mai

cu samă din faptele accesibile simțurilor, ca știință
va face un adevărat progres și va găsi in această cale
elementele necesare pentru soluțiunea unui mare
număr de probleme relative la »cum al lucrurilor.«

Unitatea științelor moderne a adus conștiințe
practice, necunoscute in secolile trecute, și a contri-
buit mult pentru a aduce știința populară. Mai mult
decât nici odată influința sa a pătruns in toate pă-
turile societății. Astăzi o descoperire importantă bubue,
se respândește îndată peste tot locul și intru cât-va
vibreză totă umanitatea.

Ce indemn pentru modestul căutător, care in
fundul obscurului seu laborator intrăbă cu conștiință
natura! Ce încurajare găsește el in simțimentul a-
cestei mari solidarități dela toți acei care cugetă și
lucreză!

Științele moderne au esercitat in urmă o mare
influință asupra căutărilor speculative. O reflectiune
va fi de ajuns, pentru a ne convinge; regret inse că
marginile unui simplu articol de jurnal nu-mi dau
voe a desvêli un adevăr așa de important și de un
interes așa de mare. Nu este evident, că cu cât ști-
ința imbogătesce spiritul de lucruri positive, cu atâta
ea ne va da tăria de a face o alegere între credin-
țele vage și afirmațiunile teoretice, vederile supersti-
tiose de o parte și de alta vederile juste, opiniunile
și credințele firme stabilite nu pe hypotesă, dar pe
basa nestrămutată a realităților bine constatate.

Până aci știința observațiunii și a speculațiunii
făcuse o rea uniune, seu mai bine zis nu se unise de
loc. Nu ne temem de a afirmă, că progresului știin-
țelor naturale se datorește o apropiare seu pentru
alții o împăcare. Numai că totdeauna pentru ômeni
crescuți la școli așa de diferite, trebuie de amândouă
părțile să se facă câți-va pași pentru ca ast-fel să
pôtă să ajungă a-și întinde mâna sub stégul acestei
mari unități a adevărului, a trumosului și a binelui.

Este pré mult timp, de când se privesc cu un
ochiu mănios; a sosit timpul de a se privi cu mai
puțină prevențiune și pentru a atinge acest scop do-
rit de o apropiare, nu sânt de acei ce se tem, că
științele naturale pot să ocupe terenul, sânt de acei
ce salută progresul! Alta dată speculațiunea pretindea,
că ea construește, pentru a nu zice a inventă, ade-
vêrul; astăzi sarcina este a științelor de observațiune
de a readuce speculațiunea in justele sale margini,
obligând-o a se basă pe observațiuni, și aducându-i
aminte necontentit adevărata metodă, de câte ori ar
incercă a se depărta.

Trecem la un alt progres care a fost, dcă nu
ancă sevêrșit, cel puțin incercat. Alta dată naturalis-
tul eră un colecționar de fapte, natura in stabilitatea
sa relativă așa cum este, seu așa cum eră, eră prin-
cipalul obiect al preocupățiunilor sale. Cât in ceea ce
privește caracterele distinctive ale fie-cărui, se ocupă
puțin de aceste din urmă. De 25 de ani aprôpe aten-
țiunea este purtată asupra studiului desvoltării pro-
gresului ființelor in seria secolilor. — Pôte s'a mers
pré departe in astă direcțiune și abandonând câte o
dată terenul solid al faptelor, s'au lăsat atras înspre
hypotesa ce nu vor constitui nici o dată terminul unei
căutări științifice. Dar să nu fim pré esigenți, răbdare!
Continuând serios in astă cale, știința s'ar completă
și aci speculațiunea va puté regăsi un loc și a servi
de compliment legitim la observațiunea și la colecți-
unea faptelor. Științele moderne au avut încă un alt
resultat ce ținem a-l arată și la care vom trage aten-
țiunea lectorului.

In domeniul physiologiei s'au urmărit cu o forță
și cu o stăruință acea ce s'a convenit de a numi
determinarea fenomenelor, ceea ce va să zică rela-
țiunea unui fapt cu cauza sa cea mai apropiată. Șci-

ința n'a putut decât să câștige, și s'a pus la al doilea plan concepțiunile la care se dăduse pré multă consistență prin distincțiuni, adese mai nominale, decât reale. In physiologie unul din fundatorii acestei științe determinate este Claude Bernard.

Din acest studiu de cauze nemijlocite a rezultat o strînsă legătură între acea ce s'a convenit de a numi physic și moral. Cu nedreptul s'a acusat progresul științelor, că ar realisă in asta direcțiune o conducere la materialism. In știință învățării trebuie acușați. Știința însași nici odată nu va fi materialistă, ea nu aparține la nici o școlă.

Acı este ocașiunea de a aminti serviciile ce științele naturale au adus și sînt încă destinate a aduce psihologiei. Astăzi nu mai este permis de a vorbi de facultățile sufletului, fără a imprumutá physiologiei, crierului, luminele nóue ce acesta póte a ne oferi: localisațiunea facultăților, caractere adese inconșiente, fără de voe, seu semi-voluntare ale activității lor, phenomene reflexe in crier chiar, marginile libertății și ale responsabilității, embryologia gândirii, teratologia psihologică, ereditatea, selecțiunea aplicată la physiologia crierului, raporturile între acesta și morală. Acești termini erau in parte necunoscuți și au devenit atâtea capitule in psihologia modernă. Dar să trecem, spațiul ne lipsește, să ne mulțumim abia de a citá titluri de capitule de acea ce s'au numit psihologie, physiologie. Științele naturale sînt destinate a eserciá o influință încă și mai întinsă, cu tóte că mai puțin directă. Voiu să vorbesc de »metodă.« In adevăr observațiunea și esperimentațiunea trebuie de aci inainte să constituie metoda ori cărei căutări in ori ce gen de ramuri; căci nu sînt doue metode științifice, theologia însași nu face escepțiune.

S'ar observá póte, că nu am djs nimica de avantajele materiale aduse umanității prin descoperirile și invențiunile științei moderne. Am vrut a me urcá pe o colină și a privi de acolo cestiunea de o manieră cu totul generală.

Nu am făcut decât a schiță repede misiunea științelor naturale in epoca noastră. O conferință magistrală ar fi trebuit, dar pentru această trebuia un măestru.

A. Dinga.

Tusa măgărăscă.

 In acest anotimp chiar e désă această bôlá. Nu me estind asupra descrierii ei, căci chiar și numele îi indicá caracteristicul. Fie cine șcie cum se tușese de ordinar, ér când tusa e secundată de convulsii (câreei) și răcnete ca ale asinului și se 'nvinětesc buzele și obrazul, atunci e convulsivă (măgărăscă). Pe cât e de ușor de cunoscut această bôlá, care numai la început póte fi cufundată cu catarul simplu (tusa comună), pe atâta de greu este de vindecat. De ore ce bôla nu omóră prin ea insași pe micile ei victime, ci prin bóle consecutive, cum este emfisema adeca dilatarea căilor ariene din plumáni seu și inflamația de plumáni, de aceea trebuie să ne ingrijim, ca tușitul să-l mai calmăm, bunăoră cu cloralhydrat, și să ingrijim de a nu lăsá să slăbescă pruncul, ci nutrindu-l bine să póta suportá greutatea bólei.

Trăind in evul bacteriilor, s'au urmărit și aci micul parazit care ar puté fi cauza infecțiunii și s'a și allat, urméză numai a se cunósce mai bine. Așá fiind, s'a recomandat ca îndată ce pruncul se inbolnăvesce de tusa măgărăscă să se ia din locașul in care s'a molipsit și să se depărteze cu totul de vatra in-

fecțiunii, ducendu-l la un aer mai sánatos. Copiul astfel permutáti totdeuna se 'nsănătoșeză. Cel mai nou metod spre a lucrá in contra microbilor la această bôlá adecă a-i nimici, se recomandá de un doctor, care afirmă că in 12 ore se póte vindeca această bôlá, după cum s'a convins densusl la patru bolnavi vindecați unul după altul cu metoda sa de tratament. Etá care e acest simplu tratament. Scoți bolnavul din odaia in care zace și arđi aci pe fie care metru cubic al camerei câte 25 de grame de sulfúr (puciosă) apoi după cinci ore se arisește odaia. Astfel se culcă séra bolnavul in această odaie cu aer de tot curat și in a doua đi se scólá deplin sánatos.

Poporul nostru face afumături in odaia bolnavului, fără macar să viseze de microbi și cu plăcere inregistrăm, că lecuirea științifică coincideză adese-ori cu cea populară.

Dr. G. Crainicean.

Doine, hore și chiuituri populare.

(Din giurul Năséudului.)

XII.

Du-te dor in țeri pustii,
La mine să nu mai vîi;
Du-te dor cu negura,
Nu-mi secerá inima;
Dute dor și cu vîntul,
Nu-mi secerá sufletul;
Du-te dor in cea sicrétá.
N'ai cu mine nici o trebá;
Du-te dor cu apele,
La tóte cocóncele;
Du-te dor și ér întórná.
Nu ședé până la tómná.

XIII.

Fetiță din doi părinți,
Ce cugeți de te măriți?
De-ai șci cum e maritatá,
Ai ședé la mătá fatá
Ș-ai impletí códá albá.

XIV.

Drage mi-s copilele,
Ca și popii cărțile;
Drage-mi-s cocóncele.
Ca popii icóncele.

XV.

Jelui-m'aș jelui,
Jelui-m'aș codrului,
Dar codru-i cu frunđa verde
Și el mie nu-mi-a crede;
Jelui-m'aș la vâlcele,
Dór ar puté crede ele:
Vâlcelele-s curgátore
Și n'or spune că me dóre!

XVI.

Câte mândre-am avut eu,
De le-ai stringe-ai face-un teu;
Vai și câte le-am lăsat,
De le-ai stringe-ai face-un sat.
De-ar fi satul din cinci căsi,
Face-ai sate v'ro cincideci.

Cronică vienesă.

(Burgteatru: Medicul onorei sale, tragedie de Calderon dela Barca, Oedipos in Colonos tragedie de Sofocle. Dșora Bărsescu. Georgette, piesă de Sardou. Geistinger. Wilhelmy. Spies.)

Teatrul dela Burg aduse ca novități de curând tragedia »Medicul onorei sale« de Calderon dela Barca »Oedipos in Colonos« prelucrat după Sofocle de directorul Wildbrandt și piesa »Georgette« de Sardou. Subiectul piesei lui Calderon e foarte curios și inrudit încă cu cel din »Othello.« Eroul, don Gutiere, stărue ca să-i ucidă soția, din cauză că don Enrique fratele regelui i face curte. Densul o consideră vinovată, deși nu are martori despre necredința ei. Onoarea sa e pătată, trebuie să ș-o spele. Cu precugetarea cea mai rece curmă dăilele frumoasei sale soții Mencia, pe care o-a iubit așa tare; însă așa ca nici o urmă nici de a deonoarei ei nici de a lui să nu rămână. Așa aduce pe un medic renumit cu ochii legați în odaia Mencieii, carele apoi i taia o vână, Mencia, acare față asemene e învilită, mōre in urma scurgerii de sânge și Don Gutiere își redobândește onoarea. Tot lucrul vine înainte regelui, însă nimene nu intrăbă de vinovăția său nevinovăția celei ucise, se dice că don Gutiere ș-a revindecat bine onoarea. Ca pedepsă inse regele ordonă medicului onorei sale, ca să se căsătorească cu donna Lenor, pe care odinoră o iubise și de care s'a fost despărțit. Don Gutiere se invoesece, inse cu condițiunea ca să fie tot ca mai nainte medicul onorei sale. Regele și donna Lenor se invoesc. Don Gutiere și Lenor se căsătoresc. Acesta este cuprinsul la Calderon; Schreivogel inse l'a prelucrat și a schimbat una și alta din trēnsul. Directorul Wildbrandt a mers încă și mai departe, fără inse de a luă atăta dela poet, cât a luat Schreivogel. Don Gutiere se sinucide la Wildbrandt, după ce a lăsat ca să-i ucidă soția. Sigur, acēsta pretinde judecata noastră, inse tocmai prin acēsta devine precauțiunea lui Gutiere la omorul Mencieii și pretensiunile Lenorei față de Gutiere ca superflue. Mai bine cred inse că e prelucrat subiectul la Schreivogel, la densul se termină piesa așa. că eroul, dupăce donna Lenor i respinge mâna, se sinucide.

S'a jocat foarte bine. Dșora Bărsescu ca Mencia avū mominte a la Wolter și jocă până la fine cu măestrie. Domnul Crastel fu un don Gutiere escelent in totă privința.

»Oedipos in Colonos«, asemene prelucrat de Wildbrandt, avū succes foarte favoritor, deși nu chiar așa mare ca »Regele Oedipos« și intre acēsta și Antigone servește tocmai acest Oedipos in Colonos ca un fel de legătură. Eroul esilat vine ca cerșitor orb in patria Eumenișilor in Colonos, unde după sentința oraclului o să-și afle sfērșitul. Theseus domnitoriul din Atena, îl ia la densul și câștigă prin acēsta pentru acest stat osemintele lui Oedipos, căci după cum spuse oraclul, pământul in care vor fi aședate osemintele lui Oedipos va fi invingător pe viitor. Ambele partide contrare in Theba nisuesc de a câștigă pe bătrānul pe partea lor, el inse blastēnă pe ambele și pașește pe ultimul drum. Numai Theseus vede sfērșitul seu, despre care apoi se anunță intr'un mod infiorător.

Scenele finale făcură efect mare, precānd scenele prime și blāstemurile mișcară puțin. Domnul Robert jocă pe Oedipos cu succes mare. Dșora Bărsescu fu o

Antigone clasică și publicul avū ocasiune să-i admire erăș bratele frumoșe.

Prelucrarea lui Wildbrandt in versuri jambice, chorurile transformate in jambi și intre unii cetățeni in formă de dialog, se vedură erăș ca practice, cu tōte că multe partii poetice dispar.

***

Când se dă o nouă piesă de Sardou pe scenă. e un evenemint literar, carele interesază pe cei culți forte. Așa dară e forte natural, că și aici se așteptă cu curiositate prima reprezentațiune a piesei »Georgette.«

Piesa a captivat forte și din cauză că e brillant inscenată și rolele sūnt ținute de actori escelinți, se va ține mult timp pe repertor. Ea tracteză intrebaarea că ore o fată cu educațiune bună și morală, acareii mamă inse n'a fost aceea. pōte să se căsătorească cu un bărbat dintr'o familie bună. Sardou raspunde: »Da, decă acest bărbat e singur; nu, decă are consāngeni față de cari trebuie să aibă considerare.« Se pōte vedē, cât de slabă și puțin doctrinariă e acēsta tesă. Și acēsta e și cauza, că piesa nu a plăcut tuturor.

Georgette, pe care odinoră lipsa o aruncase in brațele pētatului, s'a căsătorit cu un peer englesesc, e ducēsă și posesōra unei averi imense. Unica ei fericire e fiica sa, pe care o-a educat in un claustru liniștit. Intēmplarea aduce pe Georgette in relațiuni sociale cu o familie nobilă de principii forte stricte, al carei fiu cere apoi fiica Georgettei. Nimica nu ar sta in cale căsătoriei, decă un amic de odinoră al Georgettei, un consāngean al mirelui, nu ar cunoșce secretul »ducesei.« Fără de a ascultă rogările acēsteia, să nu tradeze secretul, densul îl tradēză, fiind intrebat despre relațiunile sōreii viitoare și urmarea naturală e că mirelui i se interdice de a mai cercetă casă Georgettei. După multe lupte cu mama sa, in fine mirele reușese să-i câștige invoirea la căsătorie, cu condițiunea ca Georgette să mērgă in Anglia și acolo in tot anul să o cerceteze fiica câteva sēptēmāni, dar in casa tinerei pārechi să nu se arāte de loc. Fiica intr'aceea aflānd totul, vede in condițiunea mirelui o dejosire amară pentru mama ei și deorece mirele nu voesece să vină in conflict cu ai sēi, mirii se despărțesc. La fine poetul dă de înțeles, că amicul de odinoră al Georgettei, carele e cauza atātor scene și intristări, pōte să ia densul fiica. Ori și cine își pōte inchipui, că un astfel de sfērșit înșelă forte așteptarea. Spiritul brillant al lui Sardou, care cu deosebire tradēză o artă a dialecticeii de o finețā rară, apoi incordarea și curiositatea in care scie să ne țină până la fine, i-au câștigat succes mare. Dar cugetānd serios, Sardou a mistificat publicul. Cât de nenaturale sūnt caracterele sale și cât de romantice laptele lor! Inse ce să faci, subiectul e interesant și asta decide.

S'a jocat bine. Dōmna Wolter ca Georgette fu acoperită de aplause, asemene și domnul Sonnenthal și domnișōra Wesely.

***

In Carlteatru a debutat in decurs de douē lunē dōmna Geistinger. Geniala artistă jocă atāt in operele lui Offenbach, cât și in mai multe comedii franceșe. Umorul, glumele fine, produțiunea eminentă in operele de mai sus i câștigară ca totdeuna și acuma aplause și flori.

In sala de concert ni se presentă renumitul violinist August Wilhelmy și cântăreța schubertiană Hermine Spies.

Domnul profesor Wilhelmy e regele virtuozilor de astăzi pe vioră, posedē o tehnică brillantă și esericiu extraordinariu și remarcabil. Artistul e decorat.

cu mai multe ordini și fisionomia sa clasică sêmână fôrte cu ceea a marelui Beethoven. Domnul Wilhelmy execută cu virtuozitate mare concertul de Beethoven, tustrele părțile și acompaniat de orchestru, apoi Paraphrasa din Parsifal de Wagner-Wilhelmy și piesa de concert «Alla pollaca» compusă de artistul. Domnul Wilhelmy fu fôrte aplaudat.

Domnișora Spies, care dete trei concerte după olaltă, e una dintre cele dintîiu cântărețe schubertiane, după dômna Rosa Baumgartner-Papier. Hermine Spies cântă și în concertul extraordinar al societății amatorilor de muzică în oratoriul Matheus, înse aici nu prę plăcû. S'a vedut că Spies e numai pentru cântece și cu deosebire pentru alui Schubert și aceste într'adevăr le cântă cu măestrie și simțemânt!

Valeriu Rusu.

Moda.

— Viena.

Toiletele la cursurile de cai sînt varii, acuși se pôte vedé lumea elegantă în costume englezești, acuși în catifea și după gust parisian: așa după cum e timpul frumos sêu schimbăcios. La finea unei trecute se puteau observă în lojele actionerilor dame de ale aristocrației în costume cochete de iernă, gătite din peluche și stofe grele și decorate cu blanele cele mai scumpe și mai frumoșe. Acuma, din cauza timpului frumos, se ved tot modele parisiene.

Dilele trecute purtase la cursuri frumoșă princesă Elvira de Bavaria o toiletă fôrte drăgălașă, care i stetea fôrte bine. Rochia din mêtasă roșietică cu verste mari scoțiane eră gătita în indoituri mari, tunica constă din o eșarpă, care de partea stîngă eră frumos arangiată, capetele erau decorate cu ciucuri mari scoțiani. Talia scurtă eră deschisă înainte și lăsă să se vedă unu gilet roșu de catifea, de asemenea stofă și colóre erau și reversele. Pe përul frumos blond stetea cochet o pălărie naltă roșietică de paie a la Directoir și decorată cu tûll verstat. O umbrelă trasă cu mêtasă scoțiană și asemenea eventaiu dedeau acestui costum elegant unu farmec răpitor.

Mantilele de primăveră sînt fôrte scurte și se gătesc mai numai din stofe presărate cu perle lucitoare. Din catifea brodată și postavuri asemenea se pot vedé ici și cole modele frumoșe. Jachetele încă sînt fôrte scurte, așa că mai mult sêmână cu taliele. În spate au de comun un capuschon, acărui mêtasă scoțiană corespunde cu cuptușala. Unele jachete se decorează și cu șinori și cu pasementarii de mêtasă. O damă elegantă-la vedute totdeuna va portă o mantilă, înse precăt se pôte de ușoră, așa din stofe de perle sêu chiar și din dantele fine. Acuma când sôrele lucesce așa călduț, se pörtă capote drăgălașe gătite din dantele, tûll, illusion sêu stofă de perle. Pălăriile albe sêu negre de dantele se decorează cu stofe fantastice în colorile abricot, heliotrop, caffee sêu auriu. Aranjamentele de panglice sînt nalte și printre ele se observă fluturi și alte insecte de jet și chenilie.

Fôrte elegante sînt capotele gătite din tûll heliotrop și decorate înainte cu tufuri de pene și aranjamente de dantele presărate cu perle. Modelele parisiene de paie sînt nalte, rēdicate de o parte sêu de ambele sêu numai înderēpt. Fôrte plăcut e fasonul directoir, péna din paie fine, ér căpățina din cevaș mai dure. Ca decorațiune servesc mașne și rosete de panglice, precum și pene. Flori asemenea servesc ca decorațiune, așa garnituri de hiacinte, viorele și alte flori de primăveră. Multe fasones sînt acoperite numai cu tûll fin printre acărui aranjamente apoi se

ved flori și agrafe. Un model ce-l vedui în atelierul madamei Galimberty, eră sus și gătit din paie verđii, departe eră cevaș rēdicat și decorat cu catifea verde. Pe căpățina de paie cevaș mai dure se vedeau aranjamente din tûll fin verđiu și departe o garnitură frunôsă de crocus și erbă. Fabricațiunile și fasonele palărilor peste tot sînt fôrte varii, aici dă gustul ton și fiecare damă își va alege acel fason, carele i șede bine.

Umbrelele mai noue au o formă plană și sînt trase cu dantele și acoperite de brodării. Pentru promenadă sînt fôrte plăcute cele verstate și în colorii intunecate cu mănunchiuri de os de elefant și decorate acolo cu rosete de panglice de rips. Ca totdeuna și acuma umbrelele chineze vor fi portate.

Eventaiile mai noue de promenadă sînt gătite din lemn fin chinezesc, ornate cu scene din lumea paserilor sêu cu deosebitē inscripțiuni și arabescuri. Scutul mai nou e cel în forma florilor de nu-me uită agrafe, brucelete, ace de per, tôte acește au forma acestor floricele frumoșe.

Frisura perului asemenea e tot naltă, modelele lui Ardeliano sînt însă cevaș jose și decorate cu ace aurii și arginții.

Manușile moderne sînt tot cele din piele suedică, precum și cele de mêtasă. Parfumul sesonului e miroșul dulce al Marechal Nielului și a viorelelor de Jarma.

Stella.

Bonbone.

X... se duce să cumpere un cal. Vēndătorul i spune că calul ce are de vēndare este fôrte iute și are o gônă ne mai pomenită.

— Prę bine, respuse X... Tocmai un astfel de cal voesc și eu să cumpër.

— Dar nu ve temeți de vr'un accident?

— Nu... ș-apoi, voi să-l cumpër pentru trăsura sôcrei mele.

*

Doce vēduve vorbesc împreună despre mórtea soțului lor.

— Nu voi uită nici odată, đice una din ale, data morții sale. Ce lovitură, îngrozitoare, ce pahar amar pentru mine.

— Și de când a murit? intrébă cea-l-altă.

— Sînt acum doi sêu trei ani.

*

O funcțiune nimerită.

Un biet nenorocit se presintă la directorul unei companii financiare pentru a cere un loc.

— Ce scii să faci? il intrébă directorul.

Nerespundēnd, directorele urmēză:

— Dar, respunde-mi!

— Sînt surd, dle, respuse în cele din urmă solicitatorul cu tēmă.

— Cum? surd? De minune! Vei avé chiar de ađi funcțiune la mime, biuroul reclamațiunilor.

*

Intr'o școlă d'agricultură.

Un elev este intrębat:

— Cum se pôte ține în totdeuna prospētă carnea de berbec!

Elevul respunde:

— Neomorind berbecul.

*

Mama: Nu me pot învoi, țica mea, să-ți dai portretul locotenentului. După părerea mea, asta nu s'ar cădē de fel. Inse decă totuș vei face-o, nu este iertat să șciu și eu.

*

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Dna Veronica Miclo a publicat la București, în editura librăriei Heimann, un frumos volum, care cuprinde poeziile cunoscutei poete. Volumul intitulat »Poesii« are multe pagini dragălașe, cari vor fi cetite cu plăcere de inimele tinere, căci poeta cântă impresiuni și sentimente de iubire! Prețul trei lei.

O revistă nouă. La București a apărut o nouă revistă literară. Ea se numește »Lupta Literară« și va apăre în fiecare sâmbătă. Director dl Barbu Ștefanescu dela Vrancea. Salutăm cu bucurie această întreprindere literară serioasă și dorim ca lumea bucureșcă și în general cea din România, care nu cetește decât politică, să spriginască intențiunea dlui Barbu Ștefanescu și a soților sei A. Vlahuța și Const. Mille. Cuprinsul numerului prin este următorul: O familie de poeți de Barbu Ștefanescu de la Vrancea, Mamei (poesie) de A. Vlahuța, din poveștile Unchiașului sfătos de P. Ispirescu. Treza rima și Oh! mie-e somn (poesii) de Const. Mille, Din cultura noastră de Fra Barbaro, Finis (poesie) de O. Carp.

Carmen Sylva frantuzeșce. Dl F. Salles a tradus în frantuzeșce novelele Carmen Sylvei. Culegerea va apăre în curând la Paris.

Reviste. *Convorbirile Literare* dela 1 aprilie publică o satiră de dl Iacob Negruzzi, o novelă (Conu Alecu Zăgănescu) de dl Duiliu Zamfirescu, poezii (Iule de toamnă și Măriei) de dl I. N. Roman și continuarea romanului Don »Quijote« tradus de dl S. J. Văgolic. Ca știință ni se oferă începutul unui studiu de dl Al. Papadopol-Calimah, intitulat »Desrobirea țăranilor în Moldova.« — *Romaenische Revue* a dlui dr Corneliu Diaconovich ne dă ca literatură un studiu asupra cronicarului rus Nestor de dl Simeon Manguca; o poveste populară de M. Hârsu; poezii de Bolintinean și Eminescu, prima tradusă de Spuller, a doua de Mite Kremnitz. În fruntea broșurei găsim portretul și biografia episcopului Popasu. Restul e politică. Aflăm, că publicul nu spriginește nici această revistă. Dar ce spriginește publicul nostru? Diarele politice — străine.

Diaristio. *Invetătorul pentru toți* se numește o fôie de săptămână apărută la București; această fôie își propune d'a face pe cetitori să nvețe limba germană fără profesor. — *George Lazar* este titlul unei reviste pentru educațiune și instrucțiune, care a început să iasă la Bêrlad, redactată de un comitet de profesori: va eși odată pe lună.

Jocuri de cărți. Cetim în »Românul:« Ministerul de finance a comandat simpaticului nostru pictor G. D. Mirea desemnuri pentru cărțile de joc. Aceste desemnuri, după cum spune »Națiunea« sunt gata și date spre imprimare atelierului grafic Socec & Teclu. D. Mirea fiind mai presus de ori-ce laudă, ne mărginim a spune cea ce reprezintă fie-care desemn; rigii, tipuri istorice: damele sunt împodobite cu costume luate de pe frescurile din bisericile vechi românești; ér valetii înfățișeză căpitani, hatmani, bani români cu cuirase, zale și blâni.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Sciri teatrale și musicale. Dl V. A. Urechia, actual membru onorific în comitetul teatrelor din București, este confirmat în această funcțiune pe patru ani. — Dl *Iulian* va jucă duminică întâia-ôră pe scena Teatrului Național din București, în opereta »Boccacio«.

Teatrul Național din București. Săptămăna trecută s'a continuat beneficiile, jucându-se Boccacio,

Hagi-Bino, Mascotta, Procesul advocaților, Mórtea civilă, Neguțătorul din Venetia, Procesul Veauradieux. Să ne despărțim. Bêtrânul artist Millo, neputend jucă în Teatrul Național, s'a refugiat în teatrul Dacia, unde a represintat de curând piesele: Lipitorile satelor, Lista frunțașilor și Musa dela Burdujeni, cari nu sau, jucat de vr'o douedeci de ani la București.

Teatrul din Iasi, serie »Românul,« e mai fericit decât cel din București în privința pieselor originale. »Liberalul« ne spune, că în curând se va jucă acolo o comedie »Tutorul«, în 2 acte și un tabel, datorită penei dnei Matilda Cugler-Poni. Cetitorii »Familiei« cunose piesa dnei Matilda Cugler-Poni, căci aceea s'a publicat înteu în fôia noastră. Incât pentru afirmațiunea, că teatrul din Iasi ar fi mai norocos în privința pieselor originale decât cel din București, observăm, că după cum șciet și »Românul,« teatrului din București i s'au presintat mai multe piese originale și că comitetul a și anunțat doue la începutul stagiunii ce se înceheie acuma. Norocirea teatrului din Iasi consistă dară numai în aceea, că decă i se presinteză piese originale, grăbeșce a le represintă, pe când cel din București uită că pe frontispiciul seu stau cuvintele »Teatrul Național.«

Concert in Izvin. Corul vocal al plugarilor români gr. or. din comuna Izvin, lângă Timișôra, a dat acolo în duminica Tomii un concert frumos. Acesta s'a deschis de cătră invetătorul Ioan Mateica, prin o cuvântare de intimpinare; apoi s'a eseculat următorea programă: Devisa corului »Cântarea ne insulfeteșce«, cor băbătesc; »Jună de români sânt,« cor bărbătesc; »Hora Sinaei« cor micst; »Junimea parisiană,« cor bărbătesc și »Luntrașul« cor micst. **Eleveul Avram Popovici** a declamat poesia »Mai nainte și acum,« de Julian Grozescu. În sfêrsit s'a jucat piesa »Cinêl-Cinêl« de V. Alesandri. A urmat apoi jocul, început cu »Călușerul și Bătuta« sub conducerea vêtavului Florea Negru.

Concert in Varadia. Corul vocal al plugarilor români din Mercina a arangiat de curând un concert în Varadia. Programa acestui concert a fost următorea: Cântec de primăveră. Cântec vênătoresc, de Vorobchievici. Cântec bachanal. Sêrmanii second-tenoriști, cântec comic de W. E. Nessler, esecutate tôte de corul vocal. Apoi a urmat: »Germanii în Africa«, glumă dramatică cu cântece în doue acte de S. Wenzel, tradusă de Cornel Strimbeiu. Persônele: Alesandru Lupșesca, Ioan Pauț, David Sculiciu, David Sava, Ioan Golea, Vasiliu Goleț, Nestor Miocu, Vasiliu Lupșesca. Concertul a reușit fôrte bine; zelul dirigintelui corului, Nestor Mioc, merită recunoșciută și laudă!

Producțiune musicală în Mănăsturul-ungureso. Câțiva elevi ai seminarului Andreian din Sibiiu au dat în duminica Tomii o producțiune musicală în școla gr. or din Mănăsturul-unguresc. Programa a fost acesta: Cuvânt de deschidere, rostit de dl paroc din localitate, Iosif Condor; »Serenadă« de G. Dima; »Sentinela română« de V. Alesandri, declamată de D. Muntean; »Pe pământul turcului« poemă de G. Coșbuc, declamată de V. Teutelecan; »Mugur, mugurel« cântec solo, cântat de N. Fodorean; »Uite mamă colo'n sat« cor; »Soldan vitêzul« cântecel de V. Alesandri, jucat de Joan Brat; »Polipul unchiului« piesă; »Corôna cufundată« cor. Apoi a urmat joc, care s'a început cu Călușerul și a ținut până dimineța la 5 ore.

Piesă musicală nouă. Dl Ioan Ivanovici, cunoscutul autor al respânditului vals »Valurile Dunării« șeful muzicii regimentului 6 de linie în garnisonă la Galați, a scos la lumină un nou vals românesc pentru pian. Titlul acestuia este »Dina munților« și e dedicat damelor române. Se pôte comandă prin magazinele musicale

CE E NOU?

Știri personale. Maj. Sa regina la Mehadia a început să învețe românește și chiar la excursiunile sale duce cu sine gramatica și vocabularul limbii române. — *Archiduc le Albrecht* are să sosescă duminică la Oradea-mare, ca să viziteze trupele de aici. — *Dl Vasile Maniu* s'a numit avocat al comitatului pensiunilor în București. — *Dl Botușan*, c. r. adjunct la perceptoria de căpitanat din Cernăuți a fost numit secretar districtual de căpitanat din Suceva.

Hymen. *Dl Vasile Moldovan*, proprietar în Turda, s'a cununat cu dra Maria Almășan din Sas-Alma. — *Dl Romul Pop*, candidat de preot în archidieceasa Sibiiu, acuma învățător la școala capitală din Poiana, s'a logodit cu dra Ana Opriș, fiica dlui Nicolae Opriș, paroc gr. or. în Gârbova. — *Dl Alesandru Sima*, teolog absolut, la 25 aprilie s'a cununat cu dra Regina Deleiu, fiica dlui Daniil Deleiu, notar în Periceul-Silvaniei. — *Dl Nic. cav. de Cosmița* s'a cununat în Frankfurt pe Main cu dra Elisa Heberle, fiica bancherului de acolo.

Regele și regina României la Mehadia au sosit în 27 aprilie la 5 ore după amieză. La gară au fost așteptați de cătră Maj. Sa împărătesa-regina Elisabeta și de cătră represintanții autorităților locale și de baronul Nopcea, marele maestru al casei împărătești. Regele Carol purta uniforma de general austriac, regina Elisabeta avea o toaletă sură de călătorie. Intimpinarea suveranilor a fost căldurosă. Nu peste mult toți s'au intrunit la un prânz în apartamentele împărătești. Înaltii oșpeți au făcut mai multe excursiuni prin ținutul romantic și regina română a ramas încântată de cele vădute. Părechia regescă română a plecat a doua zi. Împărătesa-regina Elisabeta promis a le rentorțe visita în curând la Sinaia. Aceasta se va întâmpla încă în luna acesta, căci Maj. Sa are să stea la Mehadia numai până la 15 l. c. și de-acolo va merge de-adreptul la Sinaia.

Regele și regina Serbiei. În sinul familiei regale sârbești este o adăncă nențelegere și un divorț este în perspectivă. Diarele au anunțat acesta încă un, dar atunci s'a demințit: acum se repetă. Causa nențelegerii se dice. că e slăbiciunea fizică a moștenitorului de tron; regele se teme, că fiul seu va muri și neavând alți copii, nu va avé următor direct, deci vré să se însore de nou. Ministrul Garaschanin s'a retras fiind că se împotriviă la divorțul regelui. Din alta parte se dice, că motivul divorțului ar fi politica. Regina inclină spre politica rusescă, pe când regele aderă la cea austro-ungară. Regina a cautat să provoce abdicarea regelui în favoarea fiului seu, rămânând dânsa ca regentă. De ocamdată plecarea reginei din Belgrad este hotărâtă. A fost mai înteu vorba ca dânsa să se așede într'o villă din pregiurul Fiumei, pe urmă se hotărise să mergă la Crimea. acum este vorba să se ducă la București la sora ei dna Grigore Ghica. Din București regina Nathalia și principele moștenitor vor plecă la Odessa și apoi la băile de mare din Crimea. Regele Milan ceruse ca regina și principele moștenitor să se ducă la Abazzia, inse regina a refusat categoric.

Asociațiunea națională din Arad a ținut adunarea sa generală în 26 aprilie sub presidența Preșșale părintelui episcop diecesan Ioan Mețian, care cu totă dreptatea se pôte numi regenerator al diecesei sale. Asociațiunea în anii din urmă n'a putut să desvölte activitate, neavând la dispoziție capitalul trebuincios. Acuma s'a constatat cu bucurie, că fondul Asociațiunii s'a urcat la 2000 fl. S'a și decis ca să se începă acordarea stipendiilor; statorirea și împărțirea lor s'a concrețit direcțiunii, Tot cu ocaziunea

acesta s'a constatat și necesitatea d'a modifica statutele și s'a decis ca până la viitoare adunare generală direcțiunea să facă proiectele. Membrii direcțiunii s'a reales, totodată s'a rogat și Il. Sa dl episcop Mețian să stea și n'viitor în fruntea acestei instituțiuni culturale, dându-i ajutorul moral de mare importanță. Demnul Prelat a și promis!

Fondul preoțesc din Arad. Unul din aședemintele create de Pr. SSa părintele episcop Ioan Mețian al Aradului, este și fondul preoțesc diecesan. Acest fond s'a înființat înainte cu dece ani, când Il. Sa își ocupă scaunul. La finele anului 1886 fondul acesta a ajuns a fi mai mare de 100 de mii florini; cu tôte că în acei dece ani s'au împărțit ca ajutore la preoți, văduve și orfani suma de apröpe 18 mii florini. Adunarea ținută la 23 aprilie a constatat cu cea mai mare plăcere acesta și a votat meritata mulțămită Prelatului, care și prin intemeierea acestui fond a seversit un act ce-i atrage stima generală.

Știri militare. Cu prilegiul avansamentului de Maiu în armată au fost înaintați la infanterie: la rangul de major: căpitanul de cl. I. din regimentul de infanterie 51 Albert Drăgan, transferat în acelaș timp la reg. 12 de inf.; la rangul de căpitan cl. I. capitani cl. II. Andreiu Chilian din reg. 12 de inf., căpitanul de cl. II. Ión Jovescu dela regimentul 83 inf. și căpitanul de cl. II. Georga Cocian dela reg. 16 de inf.: era căpitanul cl. I Florian Domide dela reg. 62 inf. a fost transferat la reg. 63 inf.; la rangul de căpitan cl. II. au fost înaintați locotenenții: Pavel Duralia reg. 99 inf. Iosif Maciaga, reg. 57 inf. Andreiu Hangan reg. 63 inf.; Ioan Humița reg. 51 inf. supracomplet și atașat institutului militar din Viena; George Boldea reg. 64 inf.; Stoian Paic reg. 25 inf.; Ciriă Băcillă reg. 50 inf.; Basiliu Literat reg. 2 inf. Nicolae Dragomir reg. 64 inf. și George Popovici reg. 62 inf.; la rangul de locotenenți au fost înaintați sublocotenenții: Iosif Martin reg. 11 inf.; Iosif Biscan supracomplet în reg. 23 de inf. și atașat institutului geografic militar din Viena; Eugen Poșca reg. 31 inf.; George Cocian reg. 16 inf.; Dionisiu Florian reg. 50 inf.; Sabin Hodoș reg. 50 inf. Alexandru Pop, până acum sublocotenent, a fost numit locotenent în rezervă în semibrigada Nr. 21 de infanterie; ér Sofroniu Comșa, medic civil. medic superior în rezervă la honveți; la rangul de sublocotenent au fost înaintați ca deții: Mihail Ciobanu reg. 2 inf.; Teodat Cerneuțen reg. 31 inf. Teodor Bistriian reg. 43 inf.; Alexandru Cioban, supracomplet în reg. 25 de inf. și atașat batalionului 3 de infanteria bosniac. La vênători a fost înaintat la rangul de căpitan cl. II. locot. Ioan Poplăceanu 28 bat. La artileria a fost înaintat la rangul de căpitan cl. II. locotenentul Ilie Penza din bateria 1 a regimentului 7 de artileria; la rangul de locotenent, sublocotenentul Ioan Muica din reg. 12 de artileria fiind împărțit la comitetul tehnic administrativ militar din Viena. Căpitani comptabili cl. II au fost numiți: locotenentul comptabil Grigorie Sălvan din reg. 11 de ulani și locotenentul comptabil Mihaiu Mihailas din reg. 54 inf. T. Bistriianu, cadet suplent de oficier la regimentul de infanterie caransebeșian. s'a înaintat la rangul de locotenent ces. reg. la acelaș regiment.

Mișcări de alegere. Dieta se va încheia la sfârșitul lunei curente, apoi numai decât se va convocă dieta viitoare. Alegerile se vor face în a doua jumătate a lunei junie. Câteva candidări se anunță și dintre români, aceste inse de sigur nu sînt încă puse hotărît. Partida națională română ș-a ales represintanții prin tôte părțile, pentru conferința generală din Sibiiu, care se intrunește ađi la 7 maiu n.

Bănci. *Transilvania*, banca generală de assignațiune mutuală în Sibiiu, a ținut adunarea sa gene-

rală la 24 aprilie. Escedentul de 865 fl 18 cr., s'a pus la fondul de rezervă. — *Arieșana*, noul institut de credit și economii, înființat la Turda, s'a ținut la 24 aprilie adunarea generală constituantă, constatându-se cu bucurie, că întregul capital e asigurat.

Catedrala mitropolitană din Iași s'a inaugurat joi la St. George cu pompă mare, asistând însuși regele cu suită mare. Din incidentul aceste, frații Șaraga librari din Iași au luat inițiativa de a bate o medalie comemorativă de bronz aurită în greutate de 12 grame; pe o parte a medaliei este efigia catedralei Mitropoliei, iar pe de alta inscripțiunea: începută la 1833 de mitrop. Veniamin Costache, inaugurată la 23 Aprilie 1887 de mitrop. Iosif Naniescu în domnia Regelui Carol I. Medaliiile sunt bătute în străinătate și foarte bine executate.

Petrecere. La Sibiu junimea română a anunțat pe 4 maiu n. o petrecere cu dans în sala otelului »Impăratul roman«: vinitul curat a fost destinat pentru cumpărarea de premii pe sâma elevelor dela școala primară a Reuniunii femeilor române de acolo.

Reuniunea femeilor române din Arad și provincie. Consistorul eparchial aradan intrunit vineri după pași în ședință plenară a aprobat regulamentul, subșternut de comitetul provisor al »Reuniunii femeilor române din Arad și provincie«, prin care se normeză raportul dintre reuniune și biserică.

Șolri scurte. Mapa țărilor ținătoare de coróna Ungariei editată la Cluș de Eugen Bordeaux și oprită la 1883 și 1884, s'a oprit acum de nou. *Al doile congres medical român* se va ține estimp la Iași, în zilele de 21, 22 și 23 maiu v. *Pentru statuia lui Davila* s'a adunat până acum 9288 lei.

Ghicitore de șac.

de
Mariora Popovici-Cornea.

ti,	prin	lu-	ra	de	ste-	re	a	ge-
sa-	tia-	un-	tre	to-	me-	mer-	le	pep-
ti	ge-	sa-	pin.	re	o	ta-	ti	si
in	te	sia-	si	lu-	si	si	tul	ca-
mer-	ge-	sus-	o	lin.	re	im-	do-	ne-
mi-	ce	nut	tio	un	un	un	lo-	me-
mer-	de	te	dor	sa-	bra-	si	gri	rul
du-	tri-	de	tri-	De	u,	ri,	u,	to-
Un-	mi-	va	I	Un-	I	ri;	gre-	no-

Se pôte deslegă după promenada calului.

Terminul de deslegare e 20 maiu. Ca totdeauna și de astă-dată se va sorti o carte între deslegători.

Deslegarea ghicitorei de semne din nr. 6:

Obosit-am de durere,
De viêtă-s săturat;
Ved că tôte-s o părere,
Totul a degenerat.

Ecă dar că tòmna vine,
Dela ea n'am ce s'aștept;
Vină érna dar mai bine,
Să'ncezte al meu pept.

Z. Antinescu.

Deslegare bună primirăm dela dómnele și domnișorele: Emilia Anderco n. Roman, Victoria Ein. Doctor, Valeria Popescu n. Pop, Maria Bratta, Eufemia Popescu.

Premiul l'a dobândit dra Maria Bratta.

Poșta Redacțiunii.

Musturarea de conșciință. Incercare primitivă, în care nu găsim nici simbură, nici formă, nici limbă.

Blas. Se va publică.

Călindarul săptămânei.

Țiua sept.	Călindarul vechiu	Călind nou
Duminea 4 a	Staban. Ev dela Ioan capu 5. glasu 3. a invierii 4.	
Duminea 26	M. Vas.	8. Juvenal
Luni 27	Simeon frat. D-lui	9. Grigorie
Marti 28	Ap. Iason	10. Victorina
Mercuri 29	SS. 9. Mart. Chișca	11. Adolf
Joi 30	Ap. Iacob.	12. Pauperatiu
Vineri 31	Prof. Ieremie	13. Servatiu
Sâmbătă 32	Atanasie	14. Bonifaciu

Aviș!

Rugăm pe dñii abonați, cari încă nu s-au plătit abonamentul, să bineovescă a-l respunde, căci numai cu abonamente plătite regulat înainte putem să susținem ființa și să facem îmbunătățiri.

Abonații din România pot să trimită abonamentul în bilete ipotecare și în marce postale.

Favoruri pentru abonați. Abonații noștri își pot comandă la noi următoarele scrieri de Iosif Vulcan, cu prețuri foarte reduse: »Ranele Națiunii,» roman în 3 tomuri, în loc de 3 fl. cu 1 fl.; »Novele,» tomul III. în loc de 1 fl. cu 50 cr.; »Mirésă pentru mirésă,» comedie în 3 acte, în loc de 1 fl., cu 25 cr.; »Lira mea» poezii nouă, edițiune populară, în loc de 1 fl. 60 cr.; »Dela sate» novele și schițe, în loc de 70 cr. cu 40 cr.; »De unde nu este rentôrcere,» roman de Adrien Gabrielly, tradus de Tit Bud, în loc de 1 fl. cu 25 cr. Tôte aceste scrieri, 8 tomuri, comandate de odată, costă 2 fl.

Asemene se ofere și portretul dlui Ioan Brătian, în loc de 1 fl., cu 25 cr.; portretul reginei României în costum național, în edițiune de lucș 25 cr., în edițiune populară 10 cr.

Oa dar pentru dame recomandăm »Lira mea,» poezii nouă de Iosif Vulcan, un volum. 15 côle, edițiune de lucș 3 fl.

Din scrierile: Selavul Amourului, Poezii, Panteonul Român, Tanda-Manda, Cavalerii Noptii nu mai avem nici un esemplar.

Proprietar, redactor respundător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Otto Hügel în Oradea-mare.